

KINDEREN

Inleiding

Ik wil graag enkele persoonlijke inzichten met jullie delen, die ik in de loop der jaren heb opgedaan in verband met kinderen.

De leefwereld van kinderen heeft mij altijd enorm geboeid.

Ik heb ooit een tijdje stage gedaan bij kinderen van verschillende leeftijden en zelf ben ik mama van 2 schatten van kinderen. Een jongen van 11 jaar en een meisje van 19 maanden. Ze hebben alle twee een heel verschillend karakter, wat hen beide uniek maakt. Of het nu mijn kinderen zijn of niet, ik heb me altijd sterk in hun leefwereld kunnen inleven en voel kinderen sterk aan. Omgekeerd voel ik dat kinderen zich meestal ook goed op hun gemak voelen bij mij. Misschien komt dit omdat de beleving van mijn eigen “kind zijn” nog levendig aanwezig is in mijn herinnering...

Door het observeren van kinderen zag ik steeds in grote lijnen hetzelfde naar voor treden. Namelijk een puurheid die wij als volwassenen grotendeels zijn kwijtgeraakt.

Een sprookje... of realiteit?!

Als volwassenen nemen wij de leefwereld van kinderen niet echt “au serieux”. Het lijkt wel of ze in sprookjes leven...

Het is maar wat je verstaat onder sprookjes en realiteit, maar het is wel duidelijk dat kinderen nog in nauw contact staan met hun ware natuur.

Ze dragen weliswaar al hun specifieke “eigenheidje” mee, opgebouwd door opgeslagen indrukken (samskara's) uit vele bestaansvormen samen. Dit “eigenheidje” is al potentieel aanwezig om verder te ontplooien in dit bestaan. Maar verder is hun veld van bewustzijn (citta) nog vrij zuiver (sattvisch).

De eerste vier levensjaren leven kinderen nog voornamelijk gevoelsmatig. Ze leven nog in het moment zelf en laten zich leiden door wat hun gevoel hen ingeeft; als ze bijvoorbeeld honger hebben of pijn, laten ze dat duidelijk merken door te huilen. Of als ze blij zijn komt er een spontane lach op hun gezichtje.

Kinderen denken nog niet over alles na voor ze iets doen. Ze ondergaan gewoon de natuurlijke processen die zich aandienen, uiten ze en laten ze los. Op die manier kan de energie vrijelijk stromen. Kinderen durven nog te zijn wie ze zijn, dit maakt dat ze nog heel eerlijk en spontaan zijn, sprookje of geen sprookje...?

De verandering

Naarmate kinderen opgroeien en ouder worden, zien we dat er stilaan verandering komt in die spontaniteit en de voeling met hun innerlijk bron. Het gevoelsmatige van de eerste vier jaren maakt plaats voor het rationele. Op zich is daar niets mis mee (we hebben beiden nodig om te functioneren in de materie). Maar geleidelijk aan neemt de ratio de overhand en is het evenwicht zoek. Kijk maar naar onszelf als volwassenen. Waar is onze spontaniteit en voeling naartoe? Wie van ons laat bijvoorbeeld nog spontaan zijn tranen toe in het openbaar, tussen allerlei onbekenden? Wie van ons kan zeggen dat hij nog echt in het moment zelf leeft, en volledig opgaat in zijn bezigheid? Wie van ons durft nog echt te “zijn”, vanuit zichzelf, zonder oordeel. Ikzelf vind dat eerlijk gezegd niet vanzelfsprekend meer, anders zou ik hier nu niet vol spanning zitten om deze lezing te brengen.

We zijn er ons misschien niet altijd van bewust, maar wij zijn meesters geworden in onderdrukken. Vooral het onderdrukken van ons gevoel. En op die manier zetten we de stroom van energie vast. Kleine kinderen bruisen meestal van energie omdat ze hun gevoel nog durven uiten. En er is niets heerlijker dan gewoon te kunnen ZIJN!!

Waar zit het addertje...?

Vanaf dat de ratio het overneemt van het gevoel, loopt het fout. Gedaan met sprookjes! En eigenlijk gebeurt dat vrij snel.

Als kinderen uiting geven aan wat hun gevoel ze ingeeft, komt daar van buitenaf reactie op. Die reacties kunnen zowel aangenaam als onaangenaam zijn. Op die manier leren kinderen de link leggen tussen hun gedrag en de daaropvolgende reactie (oorzaak/gevolg). Daaruit ontstaan voorkeur en afkeer. Tegelijkertijd pikken kinderen hier en daar woorden op, die ze leren linken aan bepaalde voorwerpen. En zo leren ze al gauw aan alles een naam en vorm te geven. Zo leren ze ook dat ze zelf een eigen naam en vorm hebben en dat ze dus een afgescheiden individu zijn.

Naarmate dat dat individualiteitsbesef toeneemt, gaan ze zich steeds meer hechten aan voorkeuren en afkeren en hun hele gedrag daaraan aanpassen uit angst om geen liefde te krijgen. Eigenlijk geeft dit in het kort de theorie van de kleśa's weer.

Het is de conditionering die ervoor zorgt dat ze de voeling met hun bron kwijtraken. Ze leren stilaan te leven vanuit anderen hun (opgelegde) waarden en normen. We plakken op alles een oordeel en onbewust veroordelen we continu onszelf.

Kinderen leren ook al snel hun verantwoordelijkheid op iets of iemand buiten

zichzelf te projecteren; een kind stoot bijvoorbeeld zijn teen tegen de tafel en hoort van de volwassene iets soortgelijks als “*ahhhh...die stoute tafel toch...*”. En zo weten kinderen later het onderscheid niet meer tussen hun eigen verantwoordelijkheden en die van anderen. Kijk maar eens in jezelf... hoe dikwijls zitten we niet in een bepaalde slachtofferrol? Omdat we niet weten hoe onze eigen verantwoordelijkheid te dragen.

En dit allemaal door dat we de voeling met onze natuur zijn verloren...

Is er een weg terug uit deze cirkel?

Er wordt soms niet echt lovenswaardig over “*de kinderen, of de jeugd van tegenwoordig*” gepraat. Want hun gedrag laat te wensen over...

Maar is niet alles oorzaak en gevolg? We conditioneren onze kinderen zodat ze hun eigen voeling verliezen, en dan geven we hen daar zelf de schuld van. Ook dit is een mooi voorbeeld van onze verantwoordelijkheid van ons af te schuiven. Je hoort soms dingen zeggen als ; “*hoe is het toch ooit zo ver kunnen komen?*” Maar die vraag kunnen we enkel en alleen aan onszelf stellen. Want hoe wij de omgeving zien en beleven, is niets anders dan een weerspiegeling van wat er zich in onszelf afspeelt.

We kunnen deze cirkel doorbreken door eerst onze eigen leefwereld eens onder de loep te leggen. Want in elk van ons schuilt nog steeds dat kleine innerlijke kind dat ooit de weg heeft afgelegd van zuiver gevoel naar conditionering. Als we bereid zijn aan onszelf te werken kunnen we het contact met onze eigen bron weer herstellen. Dit kan onder meer door middel van yoga. Als we die eigen voeling weer herstellen, volgen we steeds meer ons eigen natuurlijke pad (persoonlijke dharma). En dat vloeit automatisch samen met het universele dharma. Dan leven we vanuit onze eigen waarden en normen, vanuit onze essentie en dat brengen we ook over aan onze kinderen.

Als er gedragsproblemen zijn bij kinderen in een gezin, en de ouders zijn bereid aan zichzelf te werken, zie je dat naarmate de ouders veranderen, de kinderen mee veranderen. Dit werkt in twee richtingen.

Wat we elkaar kunnen bieden...

A. Wat hebben wij kinderen te bieden?

Het spreekt voor zich dat kinderen afhankelijk zijn van hun opvoeders. Opvoeden is een hele kunst en zal voor elk individu weer anders verlopen. Er bestaat niet zoiets als een universele handleiding die op iedereen van toepassing is. Daarvoor is een gezonde dosis verstand en vooral voeling met je eigen natuur (intuïtie) nodig.

Het is noodzakelijk om een omgeving te creëren naargelang het potentieel, dat

aanwezig is in dat specifieke individu. En om in te spelen op die specifieke noden en behoeften. Het spreekt voor zich dat we kinderen dienen te voorzien van de juiste

voeding. Niet enkel fysiek, maar ook energetisch, in de vorm van onvoorwaardelijke liefde en rechtvaardigheid. Daarvoor is het belangrijk een structuur op te bouwen met bepaalde regels en grenzen. Dit alles geeft kinderen een basis mee, gebaseerd op Stabiliteit, veiligheid, vertrouwen en evenwicht.

Wat even belangrijk is, is dat we consequent zijn in die structuur. Als een kind de ene keer iets mag, en een andere keer weer niet, schept dit verwarring voor het kind en is er geen houvast. Zo ontstaat er dan een gevoel van onrechtvaardigheid.

We dienen kinderen rechtvaardig te behandelen. In wezen zijn kinderen gelijkwaardig aan ons. Niet gelijk, maar wel gelijkwaardig.

Kinderen ontwikkelen zich naargelang: – hun eigen potentieel (innerlijke invloeden).
– hun omgeving (invloeden van buitenaf).

Het is als bij een zaadje van een plant. Als je het zaadje een gunstige omgeving biedt, dat wil zeggen; genoeg warmte, water, licht, liefdevolle en zuivere energie, is de kans groot dat het inherente potentieel tot volle ontplooiing komt.

B. Wat hebben kinderen ons te bieden?

Kinderen zijn als geschenken uit de hemel, die ons kunnen helpen om onze eigen geconditioneerde patronen te doorzien en los te laten. Ze zijn als spiegels die ons innerlijke naar buiten toe weerspiegelen.

Dit kan je heel duidelijk merken als je bijvoorbeeld een mindere dag hebt en je voelt je niet lekker in je vel, dan laten kinderen dat zien aan de hand van hun gedrag. Het kan zijn dat je kind dan plots op een andere manier aandacht vraagt dan gewoonlijk, of meer zeurt,...

Eigenlijk weerspiegelt dit ons eigen innerlijk kind, dat ons om extra aandacht vraagt, dat ons wil laten weten dat er iets scheelt. Meestal onderdrukken we dat gevoel dan of we zijn er ons zelfs niet eens van bewust.

Kinderen kunnen ons triggeren, ze halen dingen boven vanuit ons onderbewustzijn en dat kan zowel aangenaam als onaangenaam zijn. Als we bereid zijn onze patronen te observeren en te aanvaarden, krijgt deze ruimte en lossen ze uiteindelijk op.

Veel mensen zijn blind voor deze prachtige kansen en geschenken die kinderen ons te bieden hebben. Ze zien meestal enkel wat ze willen zien.

In plaats van te zien dat kinderen onze eigen inhoud naar buiten brengen, plakken we dat beeld op de kinderen zelf en veroordelen hen daarvoor. Dit is onrechtvaardig.

Het is niet altijd makkelijk om te doorzien, soms halen ze zeer oude rommel uit ons naar boven, die we liever niet onder ogen komen, en soms vraagt het veel moed en energie om hier mee om te gaan. Maar het is de moeite waard, want dit kan ons behoorlijk helpen bij onze spirituele groei!

Tot slot

Ik voel me enorm dankbaar dat ik gezegend ben met onze 2 kinderen. Zij zijn mijn grootste leermeesters. Dagelijks brengen ze mij weer nieuwe inzichten en leren ze mij de diepste geheimen uit mezelf kennen.

Dit wil niet zeggen dat het altijd gemakkelijk gaat, want soms halen ze dingen boven die ik liever niet onder ogen zie. Maar ik weet dat dit enkel waardevolle kansen zijn om mijn eigen conditioneringen te transformeren.

Ik nodig iedereen uit om in eigen omgeving eens te observeren hoe kinderen jouw eigen film naar buiten projecteren. Je hoeft niet eens zelf kinderen te hebben, je eigen innerlijke kind draag je tenslotte altijd met je mee. We zijn allemaal kinderen van God.

Ik dank jullie.